

คดีหมายเลขดำที่ ผบE๓๔๑๕/๒๕๖๔
คดีหมายเลขแดงที่ ผบE ๑๖๒/๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลแขวงลำปาง

วันที่ ๒๔ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ความแพ่ง

ระหว่าง

บริษัท บริหารสินทรัพย์ ชโย จำกัด

โจทก์

นางสาวอัมพวรรณ หมื่นข่ม ที่ ๑

นายสมภพหรือกวินพัฒน์ ธรรมรักษ์ ที่ ๒

นายคมสัน มีสมปल्ली ที่ ๓

จำเลย

เรื่อง

เช่าซื้อ ค้ำประกัน

โจทก์ฟ้องขอบังคับให้จำเลยทั้งสามชำระเงิน ๗๙,๙๔๙.๐๘ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จให้

แก่โจทก์

จำเลยทั้งสามขาดนัดยื่นคำให้การ แต่เป็นคดีที่โจทก์มีคำขอบังคับให้จำเลยทั้งสาม

ชำระหนี้เป็นเงินอันไม่อาจกำหนดจำนวนได้โดยแน่นอน จึงให้สืบพยานหลักฐานโจทก์ไปฝ่ายเดียว

พิเคราะห์พยานหลักฐานของโจทก์แล้วข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน

๒๕๕๘ จำเลยที่ ๑ ทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์พิพาทไปจากธนาคารเกียรตินาคินภัทร จำกัด (มหาชน)

โดยมีจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เป็นผู้ค้ำประกัน หลังทำสัญญา จำเลยที่ ๑ ผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อ ธนาคาร

บอกเลิกสัญญาโดยชอบและนำรถกลับคืน ธนาคารนำรถออกขายทอดตลาด ต่อมาธนาคารโอนสิทธิ
เรียกร้องในหนี้ดังกล่าวให้แก่โจทก์ สำหรับค่าขาดราคาทีโจทก์ขอมา ๕๐,๗๕๙.๓๗ บาท นั้นเห็นว่า
เมื่อสัญญาเช่าซื้อเลิกกัน คู่สัญญาแต่ละฝ่ายต้องกลับคืนสู่ฐานะเดิม ตามประมวลกฎหมายแพ่ง
และพาณิชย์ มาตรา ๓๙๑ วรรคหนึ่ง โจทก์จึงไม่อาจเรียกให้จำเลยที่ ๑ ชำระค่าขาดราคาเท่ากับ
ค่าเช่าซื้อที่ยังขาดทั้งหมดตามสัญญาเช่าซื้อได้ เพราะจะมีผลเท่ากับบังคับให้ปฏิบัติตามสัญญา
เช่าซื้อที่เลิกกันไปแล้ว และเนื่องจากค่าเช่าซื้อเป็นการคิดราคาทรัพย์สินรวมกับค่าเช่า หากโจทก์
ได้รับความเสียหายในส่วนราคาทรัพย์สินที่ขาด ค่าเสียหายที่โจทก์เรียกได้ก็คือ ค่าขาดราคาไปจาก
ราคาทรัพย์สินที่แท้จริง ไม่ใช่ค่าขาดราคาไปจากราคาตามสัญญาเช่าซื้อ เมื่อพิจารณาถึงค่าเช่าซื้อ
คิดเฉพาะราคาทรัพย์สินที่แท้จริง หักลบกับราคาทรัพย์สินที่แท้จริงซึ่งชำระแล้วและเงินที่ได้จากการขาย
ทอดตลาด ทั้งทรัพย์สินที่เช่าซื้อยอมเสื่อมราคาไปตามสภาพ เห็นสมควรกำหนดค่าขาดราคาให้แก่
โจทก์เป็นเงิน ๕,๐๐๐ บาท ส่วนที่โจทก์ขอให้จำเลยที่ ๑ ชำระค่าขาดประโยชน์อัตราเดือนละ
๘,๐๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๖๑ ถึงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ รวมเป็นเงิน
๑๘,๖๔๐ บาท โดยอ้างว่าสามารถนำรถยนต์ดังกล่าวออกหาประโยชน์ได้นั้น เห็นว่า โจทก์ไม่มี
พยานหลักฐานอื่นมาสนับสนุนว่าโจทก์สามารถนำรถยนต์ที่เช่าซื้อออกหาประโยชน์ได้ในอัตราดังกล่าว
ทุกเดือน เมื่อพิจารณาถึงส่วนได้เสียของโจทก์แล้ว จึงเห็นควรกำหนดค่าขาดประโยชน์เป็นเงิน ๔,๐๐๐ บาท

ส่วนค่าปรับในการชำระค่างวดล่าช้า ค่าใช้จ่ายในการติดตามยึดรถคืน ค่าใช้จ่ายในการนำรถมายังสถานที่เก็บรักษา เห็นว่า โจทก์กล่าวอ้างและนำเสนอข้อเท็จจริง โดยไม่มีพยานหลักฐานสนับสนุนให้ปรากฏถึงรายละเอียดของค่าใช้จ่ายดังกล่าว แต่อย่างไรก็ตามโจทก์ย่อมมีค่าใช้จ่ายอยู่บ้าง จึงเห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายให้แก่โจทก์ในส่วนนี้เป็นเงิน ๔,๐๐๐ บาท รวมเป็นค่าเสียหายที่จำเลยที่ ๑ ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสิ้น ๑๓,๐๐๐ บาท ส่วนดอกเบี้ยที่โจทก์ขอมาในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี เห็นว่า สูงเกินส่วนเมื่อเป็นหนี้เงินจึงเห็นควรกำหนดให้ในอัตราร้อยละ ๕ ต่อปี สำหรับจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ นั้น เห็นว่า แม้จะมีหนังสือบอกกล่าวไปยังจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ให้ทราบว่าจำเลยที่ ๑ ผิดนัด แต่หนังสือบอกกล่าวไปถึงจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เกินกำหนดหกสิบวันนับแต่วันที่จำเลยที่ ๑ ผิดนัด จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ย่อมหลุดพ้นความรับผิดในค่าขาดราคา ค่าขาดประโยชน์ อันเป็นอุปกรณ์แห่งหนี้บรรดาที่เกิดขึ้นภายหลังเมื่อพ้นกำหนด ๖๐ วันดังกล่าว ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๘๖ วรรคสอง จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ จึงหลุดพ้นความรับผิดในค่าขาดราคา แต่ยังคงต้องรับผิดชอบในค่าขาดประโยชน์ในวงเงินไม่เกิน ๔,๐๐๐ บาท

พิพากษาให้จำเลยที่ ๑ ชำระเงิน ๑๓,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๕ ต่อปีของต้นเงินดังกล่าวนับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๖๔) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ หากจำเลยที่ ๑ ไม่ชำระ ให้จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ชำระแทนเฉพาะค่าขาดประโยชน์ใน

- ๔ -

วงเงินไม่เกิน ๔,๐๐๐ บาท กับให้จำเลยทั้งสามร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ เฉพาะค่าขึ้นศาล
ให้ใช้แทนเท่าจำนวนทุนทรัพย์ที่โจทก์ชนะคดี โดยกำหนดค่าทนายความ ๓,๐๐๐ บาท ส่วนค่าใช้จ่าย
ในการดำเนินคดีให้เป็นพับ ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก./

นางสาวสุกนิตย์ วิศาลโกะ

